

Sygn. akt I C 481/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Litwińska – Bargiel

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **G. T.**

przeciwko (...) **S.A w W.**

o odszkodowanie

I. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę **21.428,44 zł** (dwadzieścia jeden tysięcy czterysta dwadzieścia osiem złotych czterdzieści cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 01 lutego 2015 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A w W. na rzecz powoda G. T. kwotę 5.050,56 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód, G. T., wniósł w dniu 10 kwietnia 2015r. o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej, (...) S.A. w W. kwoty 19 450,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 1 lutego 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4 800 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w okresie od 10 października 2014r. do 9 października 2015r. strony łączyła umowa ubezpieczenia samochodu B. (...) o nr rej. (...), która obejmowała również ochronę AutoCasco (polisa nr (...)). W okresie obowiązywania umowy doszło do zdarzenia uzasadniającego odpowiedzialność ubezpieczyciela – szkoda częściowa. Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności, bowiem wypłaciła część odszkodowania w kwocie 9 547,05 zł. Przy czym wysokość szkody została określona na kwotę 9 982,47 zł, w tym koszt części zamiennych – 6 0002,54 zł. Jednak niniejsza kwota została pomniejszona o 354 zł netto tytułem ubytku wartości części zamiennych. Powód w dniu 6 lutego 2015r. sprzedała uszkodzony pojazd za kwotę 50 000 zł brutto, o czym poinformował (...) S.A.. Pismem z dnia 5 marca 2015r. powód wezwała pozwanego ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 19 450,59 zł tytułem uzupełniającego odszkodowania, gdyż w sposób błędny wyceniono koszt części zamiennych. Powód przedłożył wycenę części zamiennych sporządzoną przez autoryzowany serwis producenta B., która opiewała na kwotę 26 833,72 zł. Pomimo tego ubezpieczyciel odmówił wypłaty dalszego odszkodowania. Powód zwrócił uwagę, iż przy wyliczeniu odszkodowania powinny być brane pod uwagę wyłącznie części oryginalne serwisowe stosowane w (...) serwisach (...). Zakres ochrony świadczonej przez stronę pozwaną był maksymalnie rozszerzony. Nie jest więc słuszne stanowisko ubezpieczyciela, że wymagane jest dostarczenie faktur lub rachunków dokumentujące wyższe koszty nabycia części zamiennych potrzebnych do naprawy pojazdu niż wskazane przez pozwaną w sporządzonym przez siebie kosztorysie. Powód pokreślił, iż miał prawo nie dokonywać naprawy i sprzedać uszkodzony pojazd.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. Przyznała, iż w dacie szkody pojazd m-ki B. o nr rej. (...) był objęty ubezpieczeniem Autocasco w ramach umowy ubezpieczenia potwierdzonej polisą nr (...). Umowa ubezpieczenia AC została zawarta w wariantcie serwisowym. Wysokość odszkodowania z polisy AC powinna być ustalona według zasad określonych w treści umowy ubezpieczenia, w tym zgodnie z OWU stanowiących integralną część tej umowy. Wbrew zarzutom powoda pozwana spółka podała, iż prawidłowo wykonała czynności likwidacyjne oraz oszacowała wysokość odszkodowania. Po oględzinach pojazdu, koszty naprawy pojazdu- w oparciu o system A.- ustalono na kwotę 9 547,05 zł, która została powodowi wypłacona w dniu 26 stycznia 2015r. Ubezpieczyciel zauważył, iż to ubezpieczony decyduje w oparciu o jakie zasady ma zostać określona wysokość odszkodowania, czy na postawie przedłożonych rachunków czy w oparciu o kalkulację wykonaną przez (...) S.A. W niniejszej sprawie powód przyznał, iż nie naprawił uszkodzonego pojazdu i nie przedłożył rachunków. W konsekwencji znajdują zastosowanie reguły określone w § 19 ust. 5 i 6 OWU w zw. z § 19 ust. 3 pkt. 1 OWU, w świetle których wysokość odszkodowania- również dla wariantu serwisowego- ustala się w oparciu o kalkulację wykonaną przez (...) S.A. zgodnie z §19 ust. 7 OWU. Pozwana spółka zakwestionowała żądanie powoda zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości, gdyż niniejsza sprawa nie należy do szczególnie zawiłych bądź skomplikowanych.

W odpowiedzi na powyższe w piśmie procesowym z dnia 22 maja 2015r. powód podał, iż nie zgadza się ze stanowiskiem pozwanego ubezpieczyciela. Zwrócił uwagę, iż zawarł umowę ubezpieczenia w maksymalnym możliwym zakresie, w tym ubezpieczeni AC w wariantcie serwisowym, co zobowiązywało pozwaną do ustalenia odszkodowania przy uwzględnieniu cen nowych, oryginalnych części producenta pojazdu. Powód uiścił dodatkową opłatę za tą opcję. Przy czym ubezpieczyciel omawia wypłaty odszkodowania według tych zasad, gdyż powód nie przedłożył rachunków dokumentujących koszty naprawy pojazdu. Odszkodowanie zostało wypłacone w wariantcie optymalnym, ale powód wybrał przecież wariant serwisowy. Takie zachowanie strony pozwanej narusza dobre obyczaje oraz zasady współżycia społecznego, stawia ubezpieczyciela w uprzywilejowanej pozycji. Wobec tego niemniejsze zapisy OWU stanowią klauzule niedozwolone w świetle art. 385¹ § 1 k.c. Postanowienia OWU prowadzą faktycznie do wykluczenia wypłacenia należnego powodowi odszkodowania, przy wyborze wariantu serwisowego i niezmienionej wartości pojazdu, zgodnie z cenami części nowych oryginalnych producenta pojazdu, gdy powód nie prawi pojazdu i nie przedstawi na tą okoliczność faktur VAT lub rachunków, a co więcej podejmie decyzję o sprzedaży uszkodzonego pojazdu. Nie można pominąć, iż powód uiścił adekwatną składkę z tytułu zawarcia umowy AC, a więc spełnił swoje świadczenie wzajemne.

Pismem z dnia 16 grudnia 2015r. powód rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 21 428,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 lutego 2015r. do dnia zapłaty. W odpowiedzi pozwany ubezpieczyciel wniósł o oddalenie powództwa również w rozszerzonym zakresie (pismo z dnia 22 grudnia 2015r.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony łączyła umowa ubezpieczenia pojazdu m-ki B. modelu X5 o nr rej. (...) z okresem ochrony od 10 października 2014r. do 9 października 2015r. Zakres ubezpieczenia obejmował: OC- odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu mechanicznego, AC- ochrona pojazdu, jego części i wyposażenia, Pomoc w drodze- organizacja pomocy w drodze i jej kosztów, (...) następstwa nieszczęśliwych wypadków.

Przy czym ochrona pojazdu w ramach ubezpieczenia AutoCasco była zawarta w wariantcie pełnej ochrony, tj. od wszystkich ryzyk, wartość pojazdu obejmowała 23% podatku VAT, a koszty naprawy miały być ustalone w oparciu o części oryginalne serwisowe oraz zastrzeżono opcję ochrony zniżek.

Na dowód zawarcia niniejszej umowy została wydana polisa nr (...). Składa wyniosła 5 183 zł i została opłacona.

Do niniejszej umowy miały zastosowanie Ogólne Warunki Ubezpieczeń komunikacyjnych (...), ustalone uchwałą Zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 30 września 2013r., którą powód otrzymał przed zawarciem umowy ubezpieczenia.

W przypadku szkody częściowej zakres odpowiedzialność (...) S.A. z tytułu ubezpieczenia AutoCasco regulował §19 w/w Ogólnych Warunków Ubezpieczenia, zgodnie z którym koszty naprawy pojazdu ustalone były w oparciu o ceny usług i części zamiennych stosowanych w RP w dniu ustalenia odszkodowania. Koszty naprawy pojazdu przy wyborze wariantu serwisowego ustalano na podstawie cen części zamiennych oryginalnych serwisowych. Wysokość odszkodowania ubezpieczyciel ustalał w zależności, czy ubezpieczony przedstawił rachunki bądź faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normalików. W razie udokumentowania naprawy pojazdu rachunkami lub fakturami VAT (...) zastrzegło sobie prawo zweryfikowania wysokości odszkodowania ustaloną na podstawie tych rachunków lub faktur. Natomiast w razie nie przedstawienia rachunkami lub fakturami VAT (...) miało wypłacić bezsporną część odszkodowania ustaloną na podstawie wyceny (...) sporządzonej w oparciu o zasady zawarte w systemie A. lub E. z zastosowaniem:

- 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu,
- 2) stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty działające na terenie miejsca zamieszkania ubezpieczonego,
- 3) cen części zamiennych zawartych w systemie A. lub E. ustalonych w wariantcie optymalnym ;
- 4) cen materiałów lakierniczych i normalików zawartych w systemach A. lub E..

Przy czym ceny części zamiennych w wariantcie optymalnym to:

- a) ceny części oryginalnych serwisowych pomniejszone w zależności od okresu eksploatacji pojazdu, a dla pojazdu od 5 do 8- letniego o 55%,
- b) ceny części oryginalnych,
- c) ceny części porównywalnej jakości.

Natomiast zgodnie z § 3 ust. 8 OWU części oryginalne serwisowe to części zamienne produkowane zgodnie ze specyfikacjami oraz standardami produkcyjnymi ustalonymi przez producenta pojazdu danej marki, rekomendowane przez producenta tego pojazdu i dystrybuowane w autoryzowanych przez producenta pojazdu punktach sprzedaży.

Dowód: polisa nr (...) -k. 11-13,

- ogólne warunki ubezpieczeń komunikacyjnych (...) - k. 67-78.

W dniu 29 grudnia 2014r. doszło do uszkodzenia pojazdu powoda. Już w dniu 30 grudnia 2014r. powód zgłosił szkodę w pojeździe z ubezpieczenia AC. Ubezpieczyciel dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu w dniu 13 stycznia 2015r. i wycenił szkodę na kwotę 9 547,05 zł. Niniejsza kwota uwzględnia już potrącenie w kwocie 354 zł z tytułu ubytku części zamiennych. Oszacowano koszt jednej roboczogodziny na kwotę 70 zł. Decyzją z dnia 26 stycznia 2015r. pozwana spółka przyznała powodowi kwotę 9547,05 zł.

Z wysokością odszkodowania nie zgodził się powód. Na uzasadnienie swojego stanowiska przedstawił wycenę uszkodzonych części sporządzoną przez B. Serwis, która opiewała na kwotę 26 833,72 zł.

Dowód:- akta szkody,

- oferta sprzedaży części – k. 18-19

W dniu 6 lutego 2015r. powód sprzedał swój uszkodzony pojazd m-ki B. o nr rej. (...) za kwotę 50 000 zł.

Dowód: umowa kupna- sprzedaży z dnia 6.02.2015r.-k. 20.

Pismem z dnia 5 marca 2015r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 19 450,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2015r. do dnia zapłaty w terminie 7 dni. Pismo pozwanemu ubezpieczycielowi odebrał w dniu 9 marca 2015r.

W odpowiedzi na powyższe pozwana spółka podtrzymała swoje stanowisko w sprawie (pismo z dnia 16 marca 2015r.).

Dowód: pismo z dnia 5.03.2015r. wraz z dowodem naddania-k 8-9,

- pismo z dnia 16.03.2015r.- k. 10.

W związku ze zdarzeniem z dnia 29 grudnia 2014r. powód poniósł szkodę w wysokości 31 968,99 zł uwzględniając wartość części oryginalnych serwisowych wg systemu A.. Przy czym przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wymagało wymiany 32 części zamiennych. Wysokość szkody uwzględnia już obniżoną wartość opon, tj. do 60 % wartości nowych opon oraz wartość opony zimowej- 434,51 zł. Koszt jednej roboczogodziny wyniósł 70 zł, a wartość prac blacharsko- mechanicznych 851,62 zł oraz prac lakierniczych 1681,42 zł.

W razie zastosowanie przy ustaleniu wysokości odszkodowania części zamiennych w wariantcie optymalnym szkoda powoda wyniosłaby 16 179,82 zł.

Dowód: opinia biegłego z dnia 21.11.2015r.- k. 97-116,

- opinia uzupełniająca biegłego z dnia 23.07.2016r.- k.149-169.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako zasadne, zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W toku niniejszego postępowania powód dochodził od pozwanego ubezpieczyciela zapłaty wynikającej z zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia pojazdu marki B. o nr rej. (...) w związku z zdarzeniem z dnia 29 grudnia 2014r. W sprawie bezspornym pozostawał przy tym fakt zaistnienia szkody, posiadanie ubezpieczenia AC przez powoda oraz przyznanie przez pozwanego częściowego odszkodowania. Pozwany podnosił jednak, że wypłacił na rzecz powoda odszkodowanie odpowiadające treści umowy, skoro powód nie przedłożył rachunków lub faktur VAT, to wysokość odszkodowania należało określić na podstawie § 19 ust. 7 OWU.

Wskazać należało, że zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego, przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę (art. 805 § 1 k.c.). Przy ubezpieczeniu majątkowym (§ 2 pkt 1) świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Istota odszkodowania, do jakiego ma prawo ubezpieczony na podstawie umowy ubezpieczenia, sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń ma zwrócić mu koszty odtworzenia ubezpieczonego mienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2004r., II CK 399/02). Zatem odszkodowanie, należne również w ramach ubezpieczenia autocasco, obejmuje wszystkie koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. O przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego można zaś mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 10 listopada 1992r., I ACr 410/92, wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 1971r., (III CRN 450/70)).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 28 maja 1997r. (III CKN 76/97, LEX nr 50796) „zarówno przepisy normujące umowy, jak i regulujące je postanowienia ogólnych warunków umów, jak też indywidualnie uzgadniane umowy nie powinny być interpretowane w sposób oderwany od ich natury i funkcji. Umowa ubezpieczeniowa ma pełnić funkcję ochronną, z czego wynika, że miarodajny dla wykładni jej postanowień jest punkt widzenia tego, kto jest chroniony”.

Kierując się tak wyznaczonym celem umowy ubezpieczenia, jak również zasadami wykładni ogólnych warunków ubezpieczenia, Sąd Rejonowy dokonując incydentalnej kontroli postanowień Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...) uznał, że § 19 ust. 7 stanowi niedozwoloną klauzulę umowną i odmówił jego zastosowania na podstawie art. 385¹ § 2 k.c.

W niniejszej sprawie warunki, w których poszkodowanemu powodowi przysługuje od pozwanego odszkodowanie, określone są w zawartej przez strony umowie ubezpieczenia autocasco, której częścią są Ogólne Warunki Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...), ustalone uchwałą zarządu (...) SA nr (...) z 30 września 2013r. Z przedłożonej przez powoda polisy nr (...) wynika, iż pojazd powoda ubezpieczony był w wariantcie serwisowym. Nadto bezsporne było, iż szkoda z dnia 29 grudnia 2014r. miała charakter szkody częściowej. Dokonując zatem oceny zasadności dochodzonych roszczeń Sąd rozważył zapisy § 19 ust. 7 OWU w zw. z § 19 ust. 4 OWU oraz w zw. z § 19 ust. 5 OWU w kontekście art. art. 385¹ -385³ k.c.

Sąd w niniejszej sprawie miał na uwadze, że w świetle zapisów OWU zakres obowiązku odszkodowawczego ubezpieczyciela był uzależniony od tego, czy ubezpieczony przedłożył rachunku bądź faktur VAT dokumentujące koszty naprawy pojazdu, czy też nie. W pierwszym przypadku, tj. gdy udokumentowanie kosztów naprawy nastąpiło za pomocą faktur VAT bądź rachunków zakres obowiązku odszkodowawczego był uregulowany zgodnie z § 19 ust. 6 OWU w zw. z § 19 ust. 5 OWU z uwzględnieniem cen części oryginalnych w przypadku wariantu serwisowego (§ 19 ust. 3 punkt 1 OWU). W przypadku natomiast, gdy koszt naprawy nie był udokumentowany fakturą VAT bądź rachunkiem to ubezpieczonemu pozostawało jedynie rozliczenie szkody w oparciu o § 19 ust. 7 OWU, który przewiduje ustalenie odszkodowania z zastosowaniem cen części zamiennych ustalonych według wariantu optymalnego, tj. z uwzględnieniem wartości zamienników. Innymi słowy, nieprzedłożenie faktur VAT bądź rachunków skutkowało ograniczeniem zakresu ochrony ubezpieczeniowej do tej odpowiadającej wariantowi optymalnemu pomimo wykupienia droższego wariantu serwisowego.

Wyżej wymienione postanowienia OWU podlegały ocenie przez pryzmat art. 385¹ § 1 k.c., który stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W ocenie tutejszego Sądu wprawdzie analizowane postanowienia umowne określają główne świadczenia jednej ze stron umowy t.j. ubezpieczyciela, to jednak nie określają tego świadczenia w sposób jednoznaczny, co daje podstawę do oceny kwestionowanego zapisu pod kątem abuzywności (por. wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 23 października 2006 r. (sygn. akt XVII AmC 147/05).

Nadto jak stanowi art. 385¹ § 3 k.c., nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Zgodnie z art. 385² k.c., oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

W ocenie Sądu postanowienia § 19 ust. 5 OWU w zw. z § 19 ust. 3 OWU oraz w zw. z § 19 ust. 7 OWU, w zakresie uzależniającym wypłacenie odszkodowania od dokonania naprawy i przedstawienia rachunków lub faktur VAT, dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normaliów, w tym rachunków lub faktur VAT dokumentujących nabycie części oryginalnych serwisowych w autoryzowanym punkcie sprzedaży pojazdu marki B., stanowi niedozwolone postanowienie umowne w świetle art. 395¹ k.c.

Zgodnie z podzielanym przez Sąd w niniejszej sprawie wielokrotnie prezentowanym przez Sądy powszechne stanowiskiem, niedozwolonym postanowieniem wzorca umowy w świetle art. 385¹ § 1 k.c. to jest takie postanowienie, które kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Rażące naruszenie interesów konsumenta należy rozumieć jako nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast działaniem wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego jest tworzenie przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie, w wyroku z 11 września 2014r., Sygn. akt VI ACa 1965/13). Powyższe w ocenie Sądu oznacza, że aby uznać dane postanowienie umowne za abuzywne, konieczne jest ustalenie nierównomiernego rozkładu praw i obowiązków stron umowy, świadczącego o jego sprzeczności z dobrymi obyczajami, oraz stwierdzenie prawnie relewantnego znaczenia tej nierównowagi, które stanowi rażące naruszenie interesów konsumenta.

Zdaniem Sądu z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszym postępowaniu. Postanowienia OWU nie zostały ustalone indywidualnie z powodem, nie podlegały negocjacji, a na ich treść powód w istocie nie miał wpływu. Tym samym obowiązek ustalenia przez (...) SA wysokości należnego odszkodowania, wbrew zapisom §19 ust. 1 i 3 OWU, przerzucony zostaje na osobę poszkodowanego i stanowi przejaw rażąco nierównomiernego rozkładu praw i obowiązków stron umowy, choć to pozwany, jako jeden z największych zakładów ubezpieczeń na rynku krajowym i profesjonalista dysponujący obszerną bazą danych pojazdów jest ekonomicznie i organizacyjnie silniejszą stroną umowy. Nierównowaga ta ma w sprawie o tyle istotne znaczenie, że stanowi rażące naruszenie interesów konsumenta, który dobrowolnie zawierając umowę ubezpieczenia pojazdu i uiszczając z tego tytułu podwyższoną składkę ubezpieczeniową, obciążony jest -spoczywającym de facto zgodnie z umową na powódzie -dodatkowym obowiązkiem przedłożenia dokumentów naprawy pojazdu. Podkreślić w tym miejscu należy również, iż zgodnie z zawartą umową ubezpieczenia, to zakład ubezpieczeń, a nie ubezpieczony obowiązany jest do dokonania przed zawarciem umowy – stosownie do §14 ust. 1 OWU – identyfikacji pojazdu wraz z wyposażeniem i indywidualnej oceny ryzyka. Niedopełnienie zaś powyższego obowiązku nie może w ocenie Sądu obciążać poszkodowanego.

Dodatkowo w tym miejscu przywołać należy uzasadnienie wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 23 października 2006 r. (sygn. akt XVII AmC 147/05), z którego wynika w sposób jednoznaczny, że niedozwolone jest postanowienie umowne, które uzależnia zakres obowiązku naprawienia szkody od wykonania naprawy. Decyzja poszkodowanego o dokonaniu naprawy samochodu bądź jej zaniechaniu nie ma bowiem wpływu na okoliczność doznanego uszczerbku majątkowego. Na mocy powołanego wyroku za niedozwoloną uznano następującą klauzulę umowną: „Wycena kosztów naprawy obejmuje:

a) koszt robocizny ustalony wg wartości netto (bez uwzględnienia podatku) w oparciu o:

- naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu lub inne, uznane przez U. (...) S.A. ,
- średnią stawkę za 1 roboczogodzinę, stosowaną na terenie działalności jednostki terenowej, która zawarła umowę ubezpieczenia lub w miejscu naprawy pojazdu, pod warunkiem braku możliwości dokonania naprawy na terenie działalności ww. jednostki;

b) koszty części zamiennych i materiałów według wartości netto (tzn. bez uwzględnienia podatku, cła, akcyzy, itp..) E., A. lub innych uznanych przez U. (...) S.A. (...)

W uzasadnieniu powołanego orzeczenia Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów miał na uwadze, to, że w innych zapisach OWU były zawarte postanowienia regulujące sposób ustalania odszkodowania dla ubezpieczonych, którzy dokonują naprawy samochodu, gdyż uwzględniające podatek. VAT w wysokości odszkodowania. Wprawdzie na mocy wyżej zaprezentowanego wyroku została zakwestionowana jedynie zasada uzależniania wypłaty odszkodowania według cen brutto od faktu przeprowadzenia naprawy oraz przedłożenia stosownych faktur, to wywody zamieszczone w uzasadnieniu powołanego wyroku mają, w ocenie tutejszego Sądu, walor natury ogólnej. Sąd ten bowiem, analizując zakres obowiązku odszkodowawczego wynikającego z zawarcia

dobrowolnego ubezpieczenia AC, stwierdził, że obowiązek naprawienia szkody powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy. Decyzja poszkodowanego o dokonaniu naprawy samochodu bądź jej zaniechaniu nie ma wpływu na okoliczność doznanego uszczerbku majątkowego. W ocenie tutejszego Sądu brak jest więc podstaw do zaakceptowania różnicowania zakresu obowiązku odszkodowawczego od faktu wykonania naprawy.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż powód w następstwie zdarzenia z dnia 29 grudnia 2014r. poniósł szkodę w wysokości 31 968,99 zł, tj. przy uwzględnieniu wariantu serwisowego. Ustalenia te poczynił w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej J. K. z dnia 21 listopada 2015r. Strona pozwana zgłosiła zastrzeżenia do niniejszej opinii w piśmie z dnia 22 grudnia 2015r. zarzucając przede wszystkim, iż ustalenie wysokości odszkodowania powinno być dokonane według cen części zamiennych w wariantcie optymalnym. W związku z czym pozwany ubezpieczyciel wniósł o wydanie opinii uzupełniającej. Biegły sądowy w opinii uzupełniającej określił wartość szkody przy użyciu części zamiennych według wariantu optymalnego na kwotę 16 179,82 zł.

Również z uzupełniającą opinią biegłego nie zgodziła się strona pozwana podnosząc, iż jest sprzeczna z postanowieniami umowy ubezpieczenia. Biegły określając bowiem wartość szkody w wariantcie optymalnym pominął § 19 ust. 4 OWU. W wyżej wskazanych przyczyn niniejsze zarzuty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro Sąd podzielił stanowisko powoda, iż ustalenie wysokości odszkodowania powinno nastąpić w wariantcie serwisowym.

Przy czym należy zauważyć, iż biegły wydał opinie opierając się na dokumentacji zgromadzonej przez pozwaną spółkę. Wycenienia biegłego zostały wykonane w systemie A., tj. zgodnie z OWU. Biegły ustalił do jakich uszkodzeń samochodu powoda doszło w dniu 29 grudnia 2014r. w takim samym zakresie jak strona pozwana. Zakwalifikował bowiem do wymiany bądź naprawy 31 części, wobec czego opinii biegłego powieliła ustalenia ubezpieczyciela z postępowania likwidacyjnego. Również biegły zgodził się z stanowiskiem pozwanej spółki, iż koszt roboczogodziny prac mechaniczno-blaharskich oraz lakierniczych wynosi 70 zł. Przy czym biegły przy określeniu wartości prac lakierniczych nie zastosował współczynnika odchylenia i nie obniżył wartości tych prac, gdyż według niego nie było podstaw. W konsekwencji kalkulacja biegłego prac lakierniczych wyniosła 1681,42 zł, a ubezpieczyciela 1267,46 zł. Nadto biegły podzielił stanowisko spółki, iż zużycie opon wyniosło 60% w stosunku do nowego ogumienia oraz należy uwzględnić koszt opony zimowej.

W ocenie Sądu biegły sporządził opinię, która należy ocenić, jako wewnętrznie spójną i logiczną. Zawiera one tak sformułowane w sposób jasny wnioski, jak i przedstawienie ciągu myślowego, który do tych wniosków doprowadził. Nadto biegły odniósł się w sposób wyczerpujący do zastrzeżeń do opinii złożonej przez pozwaną. Z opinii biegłego wynika jednoznacznie, że całkowity koszt naprawy uszkodzeń pojazdu powoda m-ki B. będących następstwem zdarzenia z dnia 29 grudnia 2014r. przy zastosowaniu części oryginalnych serwisowych wyniósł 31 968,99 zł. Te ustalenia Sąd podzielił.

Mając powyższe na uwadze, należało przyznać powodowi kwotę 21 428,44 zł uwzględniając fakt, iż w toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła odszkodowanie w kwocie 9 547,05 zł. Wprawdzie powód mógł żądać kwoty 22 421,94 zł (31 968,99 zł – 9547,05 zł), jednak Sąd na mocy art. 321 § 1 k.p.c. jest związany żądaniem pozwu.

Sąd uwzględnił żądanie odsetkowe strony powodowej wyrażone w pozwie. Żądanie to uzasadnione było dyspozycją przepisu art. 481 § 1 k.c., wedle którego wierzyciel może domagać się odsetek za okres opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W sprawach z zakresu ubezpieczeń zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie szkoda u ubezpieczyciela została zgłoszona w dniu 30 grudnia 2014 r. Wobec powyższego powodowi należały się odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c., który ustanawia ogólną zasadę, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego

dochodzenia praw i celowej obrony – koszty procesu. W niniejszej sprawie Sąd uwzględnił powództwo, dlatego też to pozwany jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązany jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem pełnomocnik powoda w pozwie zapłaty wniósł o zasądzenie kosztów procesu. W skład kosztów należnych powodowi wchodzi opłata sądowa od pozwu w wysokości 1072 zł, koszty profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 2.400, 00 zł (wg obowiązującego w dacie wszczęcia postępowania § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu), opłata od pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17, 00 zł oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 1561,56 zł.

Powód domagał się przyznania kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotnej stawki minimalnej. Stosownie do treści obowiązującego w dacie wszczęcia postępowania § 2 ust. 2 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, zasądzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, Sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, przy czym podstawę zasądzenia tej opłaty stanowią stawki minimalne określone w stosownych przepisach. Opłata ta nie może być jednocześnie wyższa, niż sześciokrotna stawka minimalna, ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy. Tym samym, w przyjętych stawkach minimalnych oddana została swoista wycena koniecznego nakładu pracy po stronie pełnomocnika związana ze specyfiką określonego rodzaju postępowań. Jednocześnie ustawodawca pozostawił możliwość uwzględnienia przez Sąd orzekający pewnych nadzwyczajnych, szczególnych okoliczności, które pojawiając się w danej sprawie zwiększają diametralnie nakład pracy niezbędnej do prawidłowej realizacji obowiązków profesjonalnego pomocnika procesowego. Brak jest więc przesłanek do zasądzania wynagrodzenia wyższego od stawek minimalnych w sprawie, w której żadne ekstraordynaryjne okoliczności nie wystąpiły, a skala aktywności adwokata pozostawała na przeciętnym poziomie.

Na gruncie rozpatrywanej sprawy, w ocenie Sądu, czynności wykonane przez pełnomocnika powoda nie odbiegały od czynności typowych, a sprawa nie była szczególnie skomplikowana, zatem nie było podstaw do przyznania kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. orzeczono jak w punkcie II wyroku.